

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3309/2020
20.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ... – ..., чији је пуномоћник Јована Петковић Бранисављевић, адвокат из ..., против туженог „ADECCO OUTSOURCING“ д.о.о. из Новог Београда, чији је пуномоћник Драган Бандо, адвокат из ..., ради поништаја споразума о престанку радног односа и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 564/19 од 24.05.2019. године, у седници одржаној 20.10.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 564/19 од 24.05.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 3331/13 од 21.12.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконит споразум о престанку радног односа закључен између тужиоца и туженог дана 19.06.2013. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да га врати на рад у радни однос на радно место ... у ... или на друго одговарајуће радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и радном искуству на одговарајућим пословима и призна му сва права из радног односа од дана престанка радног односа до повратка на рад. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 307.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 168.750,00 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова првостепеног поступка од правноснажности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 564/19 од 24.05.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена

првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Ревизијом се не указује на битне повреде одредаба парничног поступка које могу бити предмет оцене ревизијског суда, у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са туженим закључио уговор о раду на неодређено време број .../... од 01.01.2012.године, ради обављања послова „...“. Тужиоцу је предочена могућност споразумног раскида радног односа и он је изабрао да исти потпише. Дана 19.06.2013. године тужилац је са туженим закључио споразум о престанку радног односа, у чијем је образложењу између осталог констатовано да ће пре потписивања споразума тужени као послодавац обавестити писаним путем запосленог-тужиоца о последицама до којих може доћи у остваривању права за случај незапослености. Утврђено је да је том приликом тужилац упознат са садржином споразума и да је својом вољом исти потписао, те да није било мане воље приликом потписивања споразума. Поднетом тужбом тужилац је тражио да се оспорени споразум поништи као незаконит и да се обавезе тужени да га врати на рад, указујући да је оспорени споразум потписао под притисцима и претњама (у страху од покретања кривичног поступка), те да је на његовој страни било мана воље.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је незаконит споразум о престанку радног односа од 19.06.2013. године, те да се као такав поништи, као и захтев да се тужени обавезе да тужиоца врати на рад.

Наиме, један од разлога за престанак радног односа запосленог из члана 175. тачка 3) Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05 и 54/09) је и споразум између запосленог и послодавца који сагласно члану 177. истог закона мора изражавати сагласност воље уговорних страна.

Одредбом члана 177. Закона о раду у ставу 1. прописано је да радни однос може да престане на основу писаног споразума послодавца и запосленог. Ставом 2. наведеног члана закона предвиђено је да пре потписивања споразума, послодавац је дужан да запосленог писменим путем обавести о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености. Према цитираној одредби закона, основ за престанак радног односа је споразум који закључују послодавац и запослени. Сматра се да је споразум закључен када послодавац и запослени постигну сагласност како о престанку радног односа, тако и у погледу осталих питања која су од значаја за престанак радног односа (дан прекида рада, исплата неисплаћених зарада и других примања по основу рада, права у погледу неискоришћеног годишњег одмора и др). Да би споразумни

престанак радног односа производио радно-правно дејство, он мора да буде резултат слободно изражене воље.

Нижестепени судови су извели правилан закључак да су странке, потписивањем предметног споразума, исказале сагласност воља у погледу престанка радног односа тужиоца, као и да околност да су тужилац и заступник туженог потписали споразум у условима хитности и евентуалног предочавања тужиоцу законских консеквенци његовог понашања, не утиче на законитост предметног споразума. Наиме, тужени је понудио тужиоцу могућност за престанак радног односа потписивањем споразумног престанка радног односа и тужилац се определио за тај начин престанка радног односа, па исти није потписао под притисцима и претњама.

Дакле, супротно наводима ревизије, тужилац је на основу слободно изражене воље потписао споразум о престанку радног односа од 19.06.2013. године, па је правилан закључак нижестепених суда да је сагласно члану 177. Закона о раду, предметни споразум о престанку радног односа тужилац потписао на основу слободно изражене воље и након што се определио за овакав начин престанка радног односа, као и да је био свестан последица споразумног престанка радног односа. На правилност побијене пресуде не утичу наводи ревизије да је тужилац споразум потписао у стању заблуде јер није био обавештен о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености. Тужилац је потписао споразум о престанку радног односа у коме је констатовано да ће послодавац пре потписивања споразума писаним путем обавестити запосленог о последицама до којих може доћи у остваривању права за случај незапослености. Оваква констатација у контексту исказа тужиоца саслушаног у својству странке да споразум никада не би добровољно потписао јер би тиме изгубио право на накнаду са бироа за незапослене, указује да тужилац није био у битној заблуди (члан 61. став 1. Закона о облигационим односима) у погледу последица до којих може доћи у конкретном случају. Осим тога, ове наводе тужилац је изнео тек на рочишту за главну расправу када је иста закључена. Чињенице од значаја за пресуђење и докази за утврђење тих чињеница морају бити истакнути најкасније на припремном рочишту (члан 308. ЗПП) а најкасније до закључења расправе само под условима из члана 314. став 1. ЗПП (само ако учини вероватним да их без своје кривице није могао изнети на припремном рочишту) па суд не узима у обзир чињенице које су изнете супротно ставу 1. овог члана (став 2).

Због тога нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Како се ревизијом понављају жалбени разлози о којима се изјаснио другостепени суд, дајући аргументе које прихвата и Врховни касациони суд, на основу члана 414. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлука о трошковима поступка донета је на основу члана 154. став 1. ЗПП, јер трошкови одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице, па је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић